

EL ARTE DE EDUCAR. Javier Urra.

(Perquè en tot el que vivim està l'oportunitat d'aprendre)

- Dotem els fills de seguretat i afecte constant, fent-los sentir-se membres participants d'una família unida i funcionalment correcta, escoltant-los activament, valorant els seus aspectes positius, participant en el seu desenrotllament.

- Tant la rigidesa com la blenor excessiva són extrems que s'han d'evitar quan es tracta d'educar a xiquets. molts "síes", però també uns quants "noes", ajuden a un desenrotllament saludable."

- En alguns casos, l'escassa presència dels pares en la llar i l'excessiva permisivitat per a compensar la falta de dedicació, juguen a favor de l'ego infantil; en altres, els progenitors, deutors d'una cultura dialogant fins a l'extrem i en la que no cap cap imposició, perden de vista el seu paper" i són incapaços de transmetre missatges coherents als seus fills; i, finalment, amb tal d'evitar conflictes, més encara si es tracta de famílies desestructurades o recompostes, acaben negociant-ho tot i també consistint-ho tot."

- Cal educar amb amor, humor i respecte, transmetre confiança i responsabilització, donar llibertat dins d'uns límits raonats."

- Hi ha xiquets que des de molt xicotets aprenen a ser durs, a deshumanitzar-se, a primar la filosofia de "primero jo i després yo", a mantindre una actitud tirànica, distant, així, amb greus errors, se n'aniran convertint en un "depredador social" que busca el nihilisme, l'hedonisme, el plaer momentani, present, individual, botant-se el límit de no danyar, o almenys la frontera de "NO DANYAR A L'ALTRE SER HUMANO

- Els pares són els veritables responsables de l'educació dels seus fills i esta no pot ser delegada en els altres. No estar amb ells, significa delegar, per defecte, en el carrer, en l'ordinador, la videoconsola o la televisió, amb tota la càrrega manipuladora i violenta que esta transmet."

- Educar bé, la tasca més difícil, la més bella. Mereix viure per a ella i dedicar a ella la vida. L'educació és la inversió més important que tot pare pot fer."

- Uns pares que tenen criteris educatius clars no han de deixar-se condicionar pels fills (a vegades bebés) , molt al contrari, han d'imposar des de l'amor els seus criteris i pautes. Donar mostres freqüents de què se li vol el xiquet, lloar els seus esforços i èxits, cooperar amb ell per a inculcar-li hàbits positius, permetre-li realitzar el que puga fer per si mateix.

- No hi ha millor premi que la bona sensació del deure complit, de l'esforç empleat per a obtenir un èxit.

- La sobreprotecció crega persones insegures i dependents. Si se sobreprotegix a un xiquet ho fas vulnerable.

- De vegades es confon la tolerància amb la permisivitat, hem generat una societat de pares *light*, que no volen assumir el rol d'autoritat, que exigixen de l'Estat una adopció d'un paper tutelar i castrador de drets.

- Evitem la llei del pèndol, del xiquet atemorit a l'educador paralitzat"

- Certament als fills cal escoltar-los, transmetre'ls amor, seguretat, present i futur. Junt amb això i quan el xiquet sàpia que la seua actitud o conducta mereix repressió o sanció, esta ha d'aplicar-se com més prompte millor.

- En relació amb els sentiments: No és bo que els xiquets siguen absorbents (es faran zelosos) , han de valorar el temps que els seus pares, encantats, compartixen amb ells. Ser apreciat, sentir-se segur, volgut, són els requisits imprescindibles per a avançar pel camí del desenrotllament"

- El ser humà per a créixer equilibradament requerix més que vitamines, un complex de contacte, somriures, reforços, aplaudiments i estímuls.

XIQUETS I XIQUETES HAN D'APRENDRE A:

- **AMAR SENSE INVADIR. CRITICAR SENSE CULPABILITZAR.**
- **AJUDAR SENSE OFENDRE.**
- **RESPECTAR I RESPECTAR-SE.**
- **CONÉIXER-SE I ENRIQUIR-SE MÚTUAMENT.**

- Aportació: Ana Herrero del Pino

- Mestra de Infantil